

ALS NOSTRES LLEGIDORS

“Obras son amores,” diu un adagi castellà y nosaltres que sempre ‘ns ha agradat cumplir tot quant hem promés desitjosos de satisfer lo gust de nostres lectors hem vensut tots los obstacles que s’ ens imposaban á nostre pas y hem legrat formar un nou programa per l’ any nou qu’ el que siga lleminer fins s’ en podrá llepar els dits.

En primer lloch una de las reformas que introduhim dintre nostre humil sentmanari es la de ferlo tornà, apareixer en la forma qu’ era avans ó siga en quatre planas de gros tamanyo ab la corresponenta caricatura en la plana primera que l’ hem confiada á un dibuixant d’ aquells qu’ á dotse anys ja feya nassos y aurellas á Llotja.

La part literaria será deguda á la ploma dels mes aixerits “barretinayres,” formant entre ells un còs de redacció que l’ ase ‘m fum si se n’ ha vist cap de tant complert. La colabració será lliure com fins avuy ha sigut publicantse tots los trèballs que s’ho mereixin mentres sigan com Deu mana.

Tenim en projecte acèmès de tot aixó varis concursos que celebrarem sempre qu’ ens ho permetin las circumstancias (de la butxaca):

La Barretina seguirá sent lo portaveu del nostre teatre Catòlich donant compte de totas aquellas obras que durant l’ any s’ estrenin com aixis tambe de lo moviment semanal de Centres y Associacions.

Estem decidits á ficar l’ olla gran dintre la xica, tant que tenim en cartera una infinitat d’ obras escullidas originals de coneguts autors que podran obtenir per medi d’ una petita quantitat, conforme vagin publicantse, tots aquells qu’ ens ajudin ab los tres ralets corresponents al trimestre.

En lo número pròxim donarem detallat per complert lo nostre programa iniciador y en ell podran veure (tots aquells que no siguin cegos y els que son borris qu’ hu mirin ab un ull) que la Redacció de “La Barretina,” no desitja fer-se cap casa á l’ Ensanche com tampoch posar los diners á rredit. Per las provas lo temps dirá.

LA REDACCIÓ.

Antany goijivol—lo Nadal feya
vora voreta—del foch encés
junt ab la mare—resava y reya;
pro la mareta—enguany no hi es.

Avuy ‘m manca—l’ escalfó santa
dels que ‘m donaren—nom y casal;
soliu sangloto—quant tothom canta,
Deu meu, per l’ oife—qu’ es trist Nadal!...

Mes, m’ encoratja—la veu que sento
del cor eixida—que ‘m don consol:
un altra anyada—lo dol qu’ esmento
me ‘l treurá un angel—¡No seré sol...!

JOSEPH GARCÉS Y CODINACH.

LO PESSEBRET DE CASA

Un pis com un colp de puny; quatre criaturas esvolotadoras com una tronada, salud en gran gracias á Deu, pochs diners cosa molt natural en los temps que corran y ganas de distreurers lo mateix que 'ls millonaris;... veus aquí lloch y personatjes.

Per Tot sants ja fins á Nadal no 's parla d' altre cosa á totas las horas de menjar, y continúa lo mateix tema fins al dos de Febrer en que te lloch la clausura oficial tan suspirada per la de casa que ja faria tres ó quatre setmanas qu'ho hauria endressat tot al sostre-mort que tenim instalat demunt del lloch mes indispensable per las casas y á la pobre la rahó li sobra perque alló no es viurer; lo ditxós pessebre si durava gaire més, estich convenut que 'ns portaria á San Boy sense passar mals de cap pe 'ls gastos de viatge; jo soch de la mateixa opinió, com diu aquell fulano del Tenorio, y aguanto, y no dich aqueixa boca es meva per la sencilla rahó que 'n mitj lo mal de cap que 'm fan agafar tots plegats y disfruto tant com ells; clar no val rès dir mentidas.

* * *

Per la cuyna se sent lo soroll de la pisa que 's traspassa de la ayguera als fogons sens donarli punt de repós, y tot lo pis está plé de las olors agradosas y provocativas del rostit que está fent xup xup en la graixonera que no 'ns agrada portar la vianda al forn per servir als fadrins per ferhi torradas, ab la templadora crosta de aquell llart blanch y endurit, que tantas horas costa de piñar lo sagí á fi de treuren tot lo such per tornarte 'l gall á casa sense sustancia nadant folgadamente dintre un llach d' aygua de Dos-rius. En lo menjador la quitxalla disfruta y crida; cap está content ni aprecia lo treball del noy gran, que 'n cos de camisa, ab tot y estar á vinticinch de Decembre, va treyent las figuras d' un indret per posarlas á un altra, y cámbia lo llit y curs del riu, topantse á cada mudada ab un inconvenient pitjor, que si al un costat li sobra vidre, al altre no te prou sino per dissimular lo manquement. A lo millor en lo moment en que jo repeteixo los viatjets á la cuyna per fer racció de nas y destapar la graixonera encantantme llambregant com va posant color l' indiot, passant del groch de tisich á aquell ros daurat, que li deixa la pell trencadissa com una neula, esclata una revolució al menjador acompanyada d' una ma de di-paros en forma de copls de puny y bofetadas qu' haig de correr á revestirme de tota la gravetat de ma paterna autoritat per solucionar lo conflicte, ensemps lo vehí de sota pica al trespol ab la barreta de penjar la cortina per fernes present que 'l pis no es per llegar; l' ordre restablert comensa allavors novament á referse tot lo qu' ha anat daltabaix de la post, que la Roseta ab lo afany de véureu com los altres ho ha fet caurer al enfilarse á la bassetta per arrivarhi, apareixentli una banya com un ou al front resultat del colp qu' ha pegat al ferho.

Ni ab la meva direcció se porta á terme á satisfacció de tots lo ditxós pessebre; l' un hi vol lo sol y la lluna; l' altre la lluna sola; la menuda tatans; la mitjana vol vestir los ángels com las ninas... y los galets ja 's covan de tant rato que son fora del foch que tenim d' anánsen cap á taula convenient en donarhi l' últim cop de ma després de tips y quant un no faria mohiment per no esbotzar la trinxa de las calsas.

* * *

No 'n tenim prou de la nostra que arrepleguém tota la de la escala y alguna dels voltants que essent barri de pobres hi ha un capital esmersat en quitxalla, que quant se presenta una breida de xarrampió, enginas ó verola ne fa una desembrasada esglayadora, y dels que quedan vos ho recordan aquell mostruari de caronas rojencas y tacadas de morat confós, quant no 'ls quedan desfiguradas horrorosamente per poguerne dar fé tota sa vida.

La taula ab las alas plegadas perque no fassi nosa, está arreconada per deixar més espay á tota la gent menuda, que s' impacienta fent grunyar las

cadiras que sostenen trossos de tau'ó que 'ns deixa lo fuster de baix, alssant-se y sentantse ab gran perill d' una catástrofa com se sol dir, y fortuna que l' alssada no es comprometedora.

Lo moment solemne es arriuat; los gresols comensan á encendres; las exclamacions de sorpresa se sucseheixen; á la quitxalla no hi ha forsa humana que 'ls deturi, y s' abocan tots á la una á contemplar la Cova, los camins, l' Anunciata y la dona que passa 'l pont ab lo burret carregat de llenya; el gran de casa espantat, tement no li malmetin l' oïa, se quadra devant del pessebre com defensantlo, sens pensar que te entre mans la caudela encesa, y pochs son los anys que avans de comensar las cantúrias no s' hagi socarriat tota la nuvolada eclipsantse lo sol y la lluna en mitj de xiscles y cridoria que matan lo cuch de la orelia.

Conjurat lo perill, y aquietat lo poble soberano, la dona, - que mal m' está 'l dirho--ta una veu que cultivada hauria sigut algunacosa, entona lo Ney de la Mare seguint tot lo coro infantil ab sas veus frescas qu' omplenan los cors d' alegrías y el'a y jo al sentirlos nos cambiém una mirada com dihent nos ¡pobrets y alegrets! Aqueixas dolcesas no las saboreijan los ricatxos que trabats per las exigencias de sa posició encomanan las familias en mans de criats y cambreras, y viuen sense un quart de repós per no faltar á las veglas de la etiqueta, y desconeixen completament lo benestar de la pau de casa y l' amor dels fills.

Apurat tot lo repertori de las cançons, y enragulladas totas las veus de tanta cridoria, fem *cagar lo tió* per fi de festa; y ¡santa ignocencia! allá e d' admirar la sorpresa de la maynada al trovarse ab una neula, un bossí de turró, algun carmeilo ó un tros de pegadolsa, y ¡quins xiulets y petameit de llengua contra 'l paladar! demostració gráfica de la gurmaderia satisfesa.

* * *

Mes enllá de mitja nit quant un dorm ab tota satisfacció fruint las delicias del primer son, la dona 'm desperta sobresaltada, y assentantse al llit, para l' orelia que li ha semblat que la Montserrat gemega y la Remey ploriqueja; no t' alarmis li dich jo mitj endormiscat, es qu' han menjat be y somían al; deixat de platxerías; ¿sents? si, si; no están be; y d' un brinco sa ta del llit y sens tenir en compte que las matinadas son frescas y pot arrepegar un mal ayre, ja es al cuarto de las noyas, enfadantse ab los mistos que ab l' humitat se negan á volguerse encendrer, fentli llengüetas lo sofre enganxat al sorrím de la capsa y empodegant' i lo cap dels dits. Jo qu' en tinenca tme 'l son me poso mal humorat que faria bofetadas ab un cabo de mossos de la esquadra, també m' also, y vaig cap á vérrer que 's lo que hi ha, y mentres la dona encén lo fogonet y prepara maria lluisa y camamilla per la una qu' ha tingut un vómit qu' ha empastifat tota la gita del llen-sol y la cuixinera, jo arreglo una desfila y la xupo ab elixir del *Comendador* que vaig comprar als encants de Sant Antoni á un xarraire que feya jochs de mans demunt d' una taula y que dona bons resultats quant lo caixal es coreat com son los de la Montserrat, ¡pobreta! ab tot y sos pochs anys. . . . ;

¡Lo que pot la joventut! Ja iots altre volta dormen com uns angeles, calmat lo mal fa un bon rato, que nosaltres no habíam pegut agafar lo son a tre vegada, y la esposa me dona las culpas á mi y al ditxós pessebre, dihent que no tinch aturador y los deixo menjar dolsor sense miraments y acaba' l's pobres criaturas ho pagan. Y be dona li faig jo; ribent y p'orant la gent se fan gran. ¿Qué feyam no-altres a' seu temps? y donchs. rihém a e que 'ns topa; massa que vindrá que se esbarriarant un per un cantó y l' altre per un a tre y s' hau' á acabat lo bon humor y el pessebre. Lo farém nosaltres sols me fa ella y no 's perdrá á casa mentres visquém aqueixa costum tan catalana y que tant nos recorda los bons exemles dels nostres pares

L' esprit va ensopintse; de nou lo son clou nostres ulls; lo cervell fantasía en brassos de dolsas y gratas reco'dantsas. Lo sol ja extén una llenca bri-

LA BARRETINA

llant, que joguineija entrant pe 'l porticó mal clos ab las llampantas flors
de 'l cobrallit, que 'ns d'aspertém ja desitjosos d' arivar á la vespiada per
tornar á encenirer lo pessebret y disfrutar ab lo contento de la quitxalla.

A. MAS Y CASANOVAS.

Nadal, 1900.

LA FONT DE PUIG-RUBÍ

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a lo font de Puig-Rubí
jo m' en vaig de bon matí.

Es atemperat el sol
per la fresca qu' enamora,
per l' ombreta del fullam
y per l' aygua remorosa

A la font de Puig-Rubí;
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
la calor no 's fa sentir.

Assegut en un pedrís
¡quina fresca mes bonica!
lo castell de Torelló
lo riu Ter qu' á sota llisca.

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
jo m'hi vaig á embadalí.

Sá y enllá prats ver lejant,
més aprop coputs pollaneres,
xamaneyas més amunt,
al voltant puigs y montanyas.

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
lo que veig es llarch de dí.

Prou que hi van los rossinyols
a gosar de tanta ditxa.
pels arbres saltironat
y espargint ses melodíes,

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
refilets vaig a sentí.

Puja allí 'l remor pausat
que fa 'l riu besant las pedres
y 'l rajolí de la font
que sembla que diga «beume.»

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
veure 'l raig ja 'm fa glati.

Jo que 'm p'oso agenollóns
y ab les mans para l' ambosta
y acotant un xich el cap
l'aygua a glops entra a la boca.

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
beure ab got no ho puch sufrí.

Y quin goig lo xarrupar
l'aygua fresca y crestallina,
mentre. esmunyinse pels dits
sobre la herba regalim.

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
may ma set tindria fi.

Quant ja casi no puch més
guaytant la verdor m' encanto;
mes, ve l' hora d' esmorsar
y m' en vaig tot xano-xano.

A la font de Puig-Rubí,
tiroliro;
a la font de Puig-Rubí
quí no hi sap, que hi vinga ab mí.

J. ALCOVERRO.

Torelló Juliol 1897.

LA SANTA NIT

¡En une establia
y á vora un portal
ha nascut un lliri
la nit de Nadal.

(Rut. Vossen Jacinto Verdaguer.)

Es mitja nit justa; del zénit enlayre,
la lluna destría son manto d' argent;
las flors, adormidas, amagan son flayre,
las palmas 's gronxan mogudas del vent.

Violeta boscana, que te en mitj la molssa
frescal y verdeta de sa casa payral,
de sobte 's desvetlla sentint la veu dolssa
d' aucell que refla extenent son vol alt:

—¿Hont vas aucelleta solcant tant lleugera
ab tas fines ales lo blau del espay?

¿Hont vas tan llisquenta, llenssan joganera
reflets dolcissims com no 'ls has fet may?

—¿Quí es qu' així 'm parle?

—¡So jo!

—¿La violeta?

—¡Sí, gaya oreneta, la viola del bosch;

¿Com es que aixis cantas menant la euheta
si en car no es de dia, si el Cél es tot fosch?

¿Perqué la Natura desvetllas alegre
quant mut resta encara lo gall cantadó,
quant del cél las boyras ab son mantell negre
nos tapan del auba la blanca claró?

—¡Encar que las boyras de glassa homitosa
del jorn 'ns amaguin los esclats novells,
avuy es nit santa com cap mes ditxo-a,
y havem de cantarla las flors y 'ls aucells!

¡Desvétllat, ¡oh viola del són que dormías,
no esperis del auba lo raig blanquínós
la nit que tu miras es nit d' alegrías:

¿No escoltas pe 'ls ayres un cant melodiós?

—¡Oh! si; sento un himne tot ple de dolssuras;
que tu eras jo 'm creya; ¿no es teva eixa veu?

—No viola,; no llenso jo notas tant puras;

¡Son ángels que cantan las glorias de Deu!

¿No veus las palmeras com brincan la soca
y ufanas inclinan sa copa á Orient?

—Perqué aixis ajeuhen llur cap qu' al Cél toca?

—¡Del Christ ne saludan l' humil naixament!

¿No miras dels núvols esclarint la bioma

la llum d'una estrella que may hi hagué al Cel?
 Vol dir que are neix en la terra del home
 un nin hermosíssim mes dolç que la mèl;
 vol dir qu' are brota la flor del martiri.
 poncella mes blanca que tofa de neu;
 d'una aroma mes pura qu'un cálzer de lliri!...
 —¿Y es home?

—¡Sí, viola; es home y es Deu!
 Es home puig neix per sufrir dols y penas
 y en creu pe 'ls homes será un jorn clavat:
 es Deu perquè baixa já desfer las cadenas
 que al mon lligat tenen, esclau del pecat.
 Per mostrá que estima modestia y pobresa
 ve á neixe en las pallas d' un pobre portal
 y ensemps perque 's vegi sa excelsa grandesa
 reys y ángels l' adoran com Ser inmortal!
 —¿En un portal dius?

—¡Y demunt de la palla!
 ¡Un bou y nna mula li donan calor;
 te una mare Verge que en Ell s' enmiralla
 donantli sos brasso per trono de amor!
 —¿Y es lo Deu de gloria que creá à la Nutura?
 —Sí; 'l Deu que vesteix la floreta del llí:
 de quí reb l' estrella sa llum blanca y pura;
 que vida va darnos á tu y á n' à mí!
 —¡Oh! si, ja 'l conech al bon Deu, ne son tantas
 sas glorias que apenas se poden contar;
 Ell es qui fa viure las flors y las plantas.
 —Ell feu las estrellas, lo cél y la mar.
 —¡Ell l' orfe acompaña en son trist romiatje!
 —¡Del mar en la furia defensa al vaixell!
 —¡Y bada mon cálzer al bes del oratje!
 —¡Y mon niu ampara quant jo soch lluny d'ell,
 Ell va donarme alas de vol lleugeríssim
 y ab ellas yo cruso lo b'au firmament!
 —A mi 'm donà flayres d' aroma dolcíssim
 que 'ls boscos perfuman en alas del vent.
 —¡Quant es nit serena y la lluna argentada
 sas trenas de plata desfá sobre l' mar
 las glorias refilo extenent la volada,
 del Deu de grandesa que 'l Ce va crear.
 —¡Quant fina la tarde y de roig arrebola
 montanyas y núvols lo sol que ja 's pon,
 flayro de plegaria, badant ma corola,
 envio joyca al Creador del mon!
 Quant ve la nit fosca vestida d' estrellas

— ¡Germana!

— ¿Volém?

— ¡Cap allí!

— ¡Anem!

— ¡No deturis ton vól poch ni gayre!

¡Qu' arribi al pessebre avans de m' rí!!

Y en la nit callada un bés va escoltar-se,
d' unas finas alas lleugeríssim fréch,
y lluny, lluny, fonentse en l' espay. va ovirarse
un aucell que duya una vola en lo bech!

RAMÓN PAMIES.

CRÓNICA HUMORÍSTICA

— Senyors s' ha acabat la broma
tots vostés son uns beneits.

— Que enrahona aquet fardassa.

— Póseuli un morrió.

— *Bien, bien.*

(Se sent una campanilla,
a gunas veus que no entench
cops de bastó dalt las taulas
y nn gran picament de peus.
Corra un criat que travesa
ab un cistell tot ben ple
de campanas reforsadas...
y segueix lo moviment;
pro per fi *¡Toca campanas*
després que n ha trencat de
consegueix tapá l' escandol
y comensa tot sencer).

— Senyors; un poch de cordura,
paciencia y enteniment.

— Que calli.

— Qu' imiti l' ase...

— ¡Fuig d' aqui!

— *Calli ximplet.*

(Cops de campana y ¡arriba!
lo mateix de fa un moment.)

— Senyors (diu un senyó serio)
vos demano que tingueu
si pot se un xich de paciencia.

— ¡Cable!

— ¡Que calli!

— *Pues bien.*

Tinch que demaná estret compte
d' aquell desgraciadíssim fet
que va possá als de ma casa
de furats y bardanchs plens.
No 's cregnin que m' hi interesi
perque son de casa.

Ho crech.

— Es perque es dret de justicia
y ho faria si, 'l mateix
passés al vehi d' enfrente

— Voi callá home

— Ja 'l creyem.

— No comprench perque la vara
ha de corre per remey.

— (Un de sort). Que diu de gorra
¿qu' es algun dinar p' tser?

— No, home; no... diu...

— *Repeteixo*

qu' aixó no es ni ha estat may lley.

— Que calli...

— Fora.

— *Pastili.*

— Toca son...

— ¡Burro!

— ¡Beneit!

— *Que baile.*

— *Cable.*

— Que calli.

— Senyors.

— Fora.

— ¿Acabarèm?

(Vinga altre cop la campana...
se l' bi rom... van trentatres
patadas crits y cadiras
van enlayra tothom dret
ningú s' enten... sembla Xauxa
tothom surt... tots sense veu,
Un que passa allí s' atura
y pregunta ab timidés
¿qn' es senyors aquet escandol?
¿que potser hi ha algun safreix?
No senyó un altre contesta
l' edifici es el Congrés.)

BOCA CECA.

LA NIT DE NADAL

(Quadret)

A poch á poquet lo sol prets s' amaga
lo dia ja fuig—ab sa llum tan clara
la fosca s' esten—s' esten per la plana.

La lluna fa 'l plé—la nit es serena
l' ayret passa fi—y fa un fret que gela
tot-hom arrau it—s' está á casa seva.

Los baylets del mas—del mas d'en Rovira
no tenen pas son—com los altres dias
contents y alegroys—com saltan y brincan!

De la taula al c'im—ja mitj e creadota
hi oviran turróns—de barra y *Jijona*
xaretlo ben dolç—y admetllas ben bonas.

Lo jayo xaruch—tant sols ell se cuyda
de fe encendre 'l foch;—las castanyas fuman
y prest—an pestant—y com s'estarrufan!

Un cop ja tot llest—al foch tots s'atançan;
lo jayo caduch—cuentos descapdella
en tant que 'ls bay'ets—pe'l *mam* tots se frisan;
y entre ví y turróns—y admetllas ben bonas
la nit de Nadal—els sembla molt curta.

SANTIAGO BELETA Y GASSULL.

Barcelona y Decembre de 1900.

LO NAIXEMENT DE JESÚS

Per tot Bet'hém la Verge fà sa via
ab son Espós, lo del bastó florit;
¿qué cercaràn per aquella rodalia
àhónt aniràn, tan freda essent la nit?

D'un casalot s'aturan á una porta,
lo bon Joseph dos copls ja hi ha donat;
lo finestral, ab estrabada forta,
á pochs moments s'ha obert de bat á bat.

—Aculliment, ab veu diu defallida.
vos prech dongáu á aqueixos caminants;
de tan camí, ma Esposa vé rendida.....
Mare d'un Déu, ja espera sos instants
¡Benehit de Deu será lo qui 'ns aculle,
y llur conçol per sempre trovará.
No deixau, nó, que lo Roser s'esfulle

de desde la altura Deu vetlla 'l son meu.

—Quant ja fatigada 'l son clou mas parpellas
al niu me refujo lloant al bon Deu.

—¿Y hont vas ara, digas, ton vol hont inclinas?

—Al Deu-infant cerco qu' avuy ha nascut;
si 'l trovo acotxantme á sas plantas divinas
li cantaré un himne de fe y gratitut:

Per açó ab ansia cruso del éter lassalas
que greu presentalla vull ferli d' amor.

—¡Ay! gaya oreneta, si jo tingués alas!

¡Y com volaría á adorar al Senyor!

—Tu, essencias pots darli.

—¡Mes no puch anarhi!

—Cada aubada nova Ell reb ton perfum.

¡Jo no puch donarhi!

—¡Mes tu pots volarhi

soleant per trovarlo l' espay plé de llum!

¿Vols durmi oreneta á tes alas junyida?

—¡Mes si lo tronch deixas hont vares florir
morirás viola!

—¡Desdenyo la vida!

¡Desitjo á Deu veurer y després... morir!!

Ja qu' Ell va donarme la mél dolssa y pura
que xucla l' abella en mon buch marte'at
y á tu 't va dar alas y cants de dolssura,
anem á oferirlos al Sér increat.

¿Unimnos?

—Unimnos, si aixis ho des'tjas.

¿Qué vols oferirli tu al Deu qu' are nat?

—¡En sa tuniquea, sería una ditxa,
deixarli 'ls colors de m'n c'ize morat!

¿Y tu, què vo s di li?

—¡Res tinch, so's si un día
espinas lo punxan, de dól, en 'quiet mon,
sería, oh viola, una inmensa alegría
poguer arrancarlas de son diví front!

—¿Anemhi?

—Sí, anemhi; ab volada lleugera.

—Jo 't donch mos aromas, tas a'as dom tu
volém vers l' estela que marca en l' esfera
aquesta êstrelleta tant blanca que llú.

Adeu violer tendre que vida vas dar-me,
adeusiau boscos que neixer m' heu vi-t.

ja veig la aucelleta que baixa à buscar-me
per durme á las plantas divinas del Christ!

¡Ja baixa, ja baixa, ja no es tant en l'ayre;

—¡Germana!

quan está á punt de, ab joya, poncellá!
 Així amorós, Joseph diu ab veu do'ça,
 quan ab gréus mots sols correspost se véu:
 —¡Molt pobres sou.... pobra sa aquí s' espolça,
 y no omplen d' or benediccions de Déu!
 Y ab espetech ben tost la porta 's tanca,
 dels condulguts lo cor se punyeix més.
 —¿Ahónt anirem, ahónt, si força 'ens manca?
 ¿ahónt trovarém qu' ens fassa de racés?
 Tot caminant, de Bet hém surten fora.....
 lo cel es clar, lo bosch 's ovira trist.....
 En mitx l' herbey ab que l' afrau s' enflora,
 boy traspuant goig, una cova n' han vist.
 —Entrém si us plau, Maria á dins la cova,
 ¿qué melló alberch qu' aixó nos pot donar?
 Si la ciutat mil'or ditxa nos roba,
 nos la ofereix l' afrau per bon etzar.
 Del firmament l' inmens jardí s' enflora,
 tot rebrotant estrelles á voliós;
 la del matí com elles, surt ans d' hora.,...
 lo cel somriu obrint sos finestróns.
 — Jesús ha nat tot baix, baixet se diuen
 los àngels tots, rublerts de dols anhel;
 á un nou plaher joyosos 'vuy revihuen
 y van baixant, volant de cel á cel.
 Als bons pastors anuncian que 'l Messies
 aquesta nit la llum del dia veu:
 —Ja alçan llur velles santes profecies,
 anán, pastors, á veure el Fill de Deu.
 Lo rossinyol qu' ascoita les canturies
 que 'ls sérafins reflan á pleret,
 tot enmudint hi corra á voladuries
 per assajar cançón pel Jesuset.
 —¿Qué déu passar?—se diuen les flors belles
 al escoltar jo'ivoles cançons.
 —Gaudiusen flors, de tantes maravelles....
 ¡Jesús es nat!—responen los moixóns.
 Y refilant, á totes les criatures
 los àngels tots lo fet han anunciat,
 ¡Gloria al Senyor, diuen en les altures,
 y pau als homs de bona voluntat!

J. DURÓ Y GILL.

LA NIT DE NADAL

Els prats sense verdó y sense floresta
 del sol encisador el bes anyoran,
 els planys del aucellet cantayre ploran
 també 'ls florits timons y la ginesta.
 Els monts per coronar la seva testa
 las neus que 'n el Pirene sempre moran

al cel han demanat, y prest esvoran
al pastoret gentil que encare hi resta.

La boyra, com i' escumada de l'onada
d'un mar esvalotat, va arrossegantse
pels pobles y olivars de l'esplanada,

Y ensemps el fret gelat va passejantse
semblant arreu la mort, la nit pesada
ab son mantell de dol va envolcallantse.

* * *

Las dotze de la nit tantost ressonan
al campanar del temps, que del Empi i
els àngels devallant per assistirhi
á dintre de Bet ém cántichs entonan,

Eensemps al hom perdut contens pregonan
las gracies que amatent per recullirhi
á dintre del portal, hont flayrós lliri
son cálzer ha esbadat. Las flors coronan

De nou els cimerals; refila aucella
jolius cántichs d'amor, mentres María,
brillant com en la nit plamenta est ella,

l'Infant posa en volquers dins l'establia
y l'est Joseph, vegent tal maravella,
recull aquell floró, que 'l cel envía.

Joseph ESPEL Y CASALS.

Prebere.

Castellnou de Seana-18-12-1900.

SERVEYS DE LA COMPANYÍA TRASATLÁNTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Mediterrani.—Una expedició mensual á Centre América.—Una expedició mensual á Rio de la Plata.—Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.—Tretze expedicions anyals á Filipinas.—Una expedició mensual á Canarias.—Sis expedicions anyals á Fernando Poó.—156 expedicions anyals entre Càdiz y Tánger, arribant fins á Algeciras y Gibraltar.—Las fechas y escalas s'anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixi's als Agents de la Companyía.